

Kada se pre četiri decenije krenulo ka vrhovima koji streme visinama, počelo se sa fiskulturom. A ona, po uzoru na druge i pre svega u želji da fiskulturni pokret postane svojina čitavog naroda, kreće sa fiskulturnom značkom. Poznatija pod imenom ZREN („Za Republiku napred“) ona predstavlja osnovu fiskulturnog pokreta i njoj se prilagođavaju svi programi za fiskulturu po školama i fiskulturnim društvima. Uz fiskulturne sletove i radničko sportske igre bio je to program razvoja telesnog vežbanja u okviru etnocentrizma. Jer, kao imperativ se postavilo pitanje – jačanja i osposobljavanja ljudi za rad i odbranu zemlje.

Sve je ovo povezano i sa nama uvek dragim DIF-om. A ta skraćenica budi podsećanja na državne trenerice i „napumpane bicepse“ prvih studenata, na Slaviji i Terazijama, zgode i nezgode u prvom studentskom domu u Deligradskoj, „osvajanja“ Popove Šapke, ali i na porodicu sa, sada već, brojnim Fakultetima i Višim školama, i preko deset hiljada pedagoga fizičke kulture. Bora Jovanović, Branko Polić, Milica Šepa, Miloš Nišavić, Emil Vukotić ... su imena koja se i sada izgovaraju sa poštovanjem. U sećanju su, jer su vaspitavali ljubavlju i primerom. U trajanju su, jer sa njihovih ramena nije teško dostići vrhove koje posećuju ljuti i hladni vetrovi, iako su dostupni samo odabranima.

Pedesete godine ispraćene su bez fiskulture, ali zato su fizičkim i zdravstvenim vaspitanjem, I Jugoslovenskim kongresom za fizičku kulturu i već osnovanim Društvima učitelja i nastavnika fizičkog vaspitanja. Profesionalizam je prepoznat, a rasporak između sportskih saveza i DTV „Partizan“ postaje sve veći – na štetu ovog drugog i njemu sličnih organizacija. U kongresnoj Rezoluciji je zapisano, između ostalog, da „bavljenje sportom ne može biti profesija“ i „da je škola osnovni faktor svestranog fizičkog vaspitanja dece i omladine“.

Uz etnocentristički razvoj fizičkog vaspitanja i sporta postepeno se zapažaju nova htenja. Shvatanje da čovek raspoznaje prirodne impulsivne pokrete i oseća potrebu za igrom, da je otkrio sebe i svoj svet putem iskustva, da je njegova vrednost u slobodi, dobrovoljnosti i prirodnim fizičkim aktivnostima, iako ne novo, otkriveno u delima Loka i Rusoa izgledalo je novo, nadahnjujuće. Pojavila se etika biocentrizma. Čoveče, vrati se prirodi! Bila je to krilatica koja je uz tri časa fizičkog vaspitanja u školi i nove nastavne programe omogućila pristup novoj koncepciji fizičkog vaspitanja.

Početakom šezdesetih godina formiran je Jugoslovenski savez organizacija za fizičku kulturu (JSOFK), koji je objedinio rad 27 sportskih saveza. Dekadu kasnije (1972.) promenio je ime u Savez za fizičku kulturu Jugoslavije (SFKJ) i narastao u moćnu organizaciju, sa 47 sportskih saveza i osnovnim zadatkom da unapređuje razvoj fizičke kulture. Sport kreće svojim osvajачkim putevima i zadire u sve pore društvenog života. Sve je prisutniji i u školama, gde je, naročito posle formiranja Školskih društava za fizičku kulturu, bio pogodan način za prihvatanje novih ideja u okviru fizičkog vaspitanja. Tako je etnocentrizam, kao novi pravac razvoja fizičkog vaspitanja, dobio svoje mesto u nastavnim programima.

Olimpijska ideja „druženja i zbližavanja“ potkraj šezdesetih godina pokreće na organizovanje Malih olimpijskih igara. Poruka: citius, altius, fortius, koju je O. Didon uputio svojim učenicima, a Olimpijski komitet je prihvatio kao svoje geslo za sportiste celog sveta, stiže i do naših učenika i živi na školskim olimpijadama.